Орестові Новаківському

Стережіться, щоб ви не погордували
ні одним із малих сих, бо їх ангели у небі
видять лице Отця мого, що на небі.
(Мтв. 18:10)

Кроки на смерековім помості.
Звуки темні й теплі — як рілля.
В сутінках прийшли до мене гості.
Не сказали:

хто і звідкіля.

Ось один — найстарший — ликом дивен:
зранене повітря — дотик вій,
ніби вийшов з храмів, мов з катівень —
ізодвіку сивий і чужий.

Другий ось. Він інший, інший зовсім.
Молодості, старості — нема.
Тільки погляд вив'язаний.

Ось він

дивиться на старця крадькома.

Третій ось. Він клопоту не має.
Сам співає, сам горілку п'є.
Соплі по столу не розтирає —
навчений, що кожному — своє.

Перший не змигне,

а другий стежить,

третій п'є, співає, як співав.
Може б, їх прийняти, як належить?
Ніби я просив їх, ніби ждав.

Дивна ця гостина, ця година,
світ оцей за вікнами трьома.
Може б, нам до столу — як родина —
молодості, старості — нема?

Я дістав би винце пурпурове,
я по вінця винця би налив,
я сказав би: випиймо, братове!
Ви прийшли, бо я вас запросив.

Але чом це старець тихо плаче?
Але чом це другий — зирк та зирк?
І хмеліє третій.

Капле, старче.

Скапується великодній віск.

Старче, старче, змилуйся над нами,
доки ангел пильний — зирк та зирк.
Ми веселі з кіньми й киптарями
під вечірні виверти музик.

Ми такі, як завше, душе-враже?!
Ми такі, як сто світів тому?!
Той не скаже, хто сльозу розмаже
дланню,

що ділила світло й тьму.

Душе-пташе в пурпуровім пір'ї,
де твоє безумство молоде?
Старче, старче, я тобі не вірю!
Пильний ангел погляд відведе!

Півжиття залишить, як провину
й тоскну приворотність ранніх ран.
Ми вже відіграли Україну —
той, хто платить, не замовив тан.

Що тепер ті кроки на помості!
Що тепер ті звуки золоті!
В сутінках прийшли до мене гості.
Я не ждав,

але й прийшли не ті.